

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupeného advokátkou Mgr. Evou Kantořikovou, se sídlem Mezírka 1, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 8. 2008, č. j. 56 Az 55/2008 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 4. 2008, č. j. OAM-248/LE-PA03-PA03-2008, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítlo žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Brně zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 25. 8. 2008.

Rozsudek stěžovatel napadá kasační stížností z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., čímž namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem, vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí či jinou vadu řízení.

Konkrétně stěžovatel brojí proti tomu, že krajský soud nesprávně posoudil splnění podmínek pro odmítnutí stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a svůj závěr podložil názorem, že stěžovatel opustil svou vlast pouze ve snaze vyhnout se soužití se svojí nevlastní matkou. Ten však nemá oporu ve správním spise. Stěžovatel sice v pohovoru tyto důvody vedoucí jej k opuštění země také zmiňoval, nadto však uvedl, že je katolického vyznání a má problémy s pravoslavnou většinou ve své obci. To, že se vyjadřoval zejména k problémům se svou nevlastní matkou, přičítá tomu, že byl právě tímto směrem veden pohovor. Nebyl tak dostatečně a úplně zjištěn skutkový stav věci. Navíc má obavu z pronásledování soukromou osobou napojenou na zločinecké struktury, od níž si vypůjčil peníze. Stěžovatel připomíná, že je cizinec, nezná český právní řád a důvody, které jsou podle tohoto právního řádu podstatné pro udělení mezinárodní ochrany, proto v reakci na dotazy žalovaného při pohovoru uváděl důvody soukromé a subjektivní týkající se zejména

stěžovatelova soužití s nevlastní matkou i důvody týkající se pronásledování ze strany osob, od nichž si půjčil peníze, a osob pravoslavného vyznání. Připomíná přitom, že se sice jedná o osoby soukromé, nicméně podle § 2 odst. 8 zákona o azylu je za pronásledování nutno považovat i jednání soukromých osob, pokud před ním stát není schopen zajistit odpovídajícím způsobem ochranu.

Kromě toho vytýká krajskému soudu, že se nezabýval možností udělení doplňkové ochrany, přestože v jeho případě byly dány podmínky pro její udělení.

Ze všech těchto důvodů žádá, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, aby mohla být shledána přijatelnou.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatelova hlavní námitka směřuje proti výkladu ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, podle nějž platí, že „*žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“

Při posouzení, zda tato námitka zakládá přijatelnost kasační stížnosti, zdejší soud nemohl přehlédnout, že již krajský soud ve svém rozsudku odkázal na stěžejní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nichž jednoznačně plyne, že je v první řadě úkolem žadatele o mezinárodní ochranu uvést již ve správním řízení skutečnosti a důvody, pro něž o azyl žádá (viz krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 23/2003, publ. na www.nssoud.cz), přičemž pokud neuvádí takové skutečnosti, je namístě jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnout jako zjevně nedůvodnou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 27/2003, publ. na www.nssoud.cz). Již tato judikatura citovaná krajským soudem je důkazem toho, že otázka nadnesená stěžovatelem v kasační stížnosti, byla již zdejším soudem řešena.

To platí tím spíše o pronásledování ze strany soukromých osob, od nichž si žadatel o mezinárodní ochranu půjčil peníze. K tomuto problému se vztahují již desítky rozhodnutí zdejšího soudu. Z nich lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004 (publ. na www.nssoud.cz): „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“ Stěžovatel přitom zmiňuje v konkrétní podobě vybrožování ze strany soukromých osob, od nichž si půjčil peníze, což je situace řešená velkou částí judikatury vztahující se k pronásledování ze strany soukromých osob, často právě ve vztahu k žadatelům pocházejícím z Ukrajiny. Stěžovatel sice nyní namítá i pronásledování z důvodu náboženského vyznání, nijak však neupřesňuje, v čem mělo jeho soužití s pravoslavnou většinou v jeho rodné obci nabývat podoby pronásledování, takže tato obecná námitka rozšiřující jím uváděné podoby pronásledování ze strany soukromých osob, není způsobitelná konkrétního posouzení.

Co se konečně týče poslední stěžovatelem vznesené otázky, tedy zda se měl krajský soud zabývat i udělením doplňkové ochrany, k otázce nutnosti zkoumání splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany v případě zamítní žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu se zdejší soud v poslední době komplexně vyjádřil v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008 (publ. na www.nssoud.cz), na který nelze než odkázat v jeho úplnosti, neboť v něm Nejvyšší správní soud posuzoval právně i skutkově obdobnou situaci žadatele o mezinárodní ochranu pocházejícího z Ukrajiny, jenž neúspěšně namítal pronásledování ze strany soukromých osob jednak z důvodů finančních, jednak z důvodů náboženských poté, co konvertoval od pravoslaví k víře evangelické.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu